

Mieczysław Cincio

Izba rzeszowska [c.dalszy]

Palestra 20/1(217), 100-102

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

czej aplikantów adwokackich. Był ceniony, lubiany, zawsze pogodny i śpieszył z pomocą kolegom. Natura obdarzyła go również szczególnym urokiem osobistym. Był zawsze uosobieniem kultury człowieczej, taktu i niepowtarzalnej elegancji na co dzień.

Odszedł człowiek wielkiego serca, przedstawiciel generacji, która hołdowała zasadzie *dura lex, sed lex*.

Zegnali go wszyscy ci, z którymi pracował i żył, oraz ci których bronili i spieszył im z pomocą.

Cześć Jego pamięci.

Adwokat Roman Burnatowicz

W dniu 27 października 1975 r. zmarł założyciel i członek Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Przemyślu adwokat Roman Burnatowicz.

Urodził się w dniu 7 kwietnia 1891 r. w Obertynie koło Horodenki. Po ukończeniu szkoły średniej oraz studiów prawniczych w roku 1919 uzyskał stopień magistra praw.

Adwokat Burnatowicz, po odbyciu aplikacji sądowej, przeszedł do służby sprawiedliwości w wojsku. W czasie wojny znalazł się w Anglii, gdzie pełnił funkcję sędziego Sądu Najwyższego Wojskowego Polskich Sił Zbrojnych w Anglii.

Po powrocie do kraju w 1947 r. wykonywał zawód adwokata aż do przejścia na emeryturę w 1969 r.

Był człowiekiem skromnym, wielkiego serca. Kwiaty i wieńce, które pokryły mogiłę w dniu Jego pogrzebu, były wyrazem szacunku i hołdu dla człowieka, który zawsze cenił wolność ludzką, był czuły na krzywdę każdego człowieka, a jednocześnie był prawdziwym rzecznikiem wymiaru sprawiedliwości.

Niech piękna ziemia przemyska, której poświęcił całe swoje życie, przyjmie go na sen wieczny.

2. Zjazd adwokatury tarnobrzesckiej w Baranowie

Dnia 11 października 1975 r. na Zamku w Baranowie, jednego z nielicznych pomników polskiego renesansu, odbył się zjazd adwokatury województwa tarnobrzesckiego.

Przybyli adwokaci z zespołów w Opatowie, Staszowie, Sandomierzu, Janowie Lubelskim oraz Tarnobrzegu, Nisku i Stalowej Woli. Przedstawiciele pierwszych czterech zespołów pozyskanych z Izby kieleckiej i lubelskiej oraz koledzy z zespołów Izby rzeszowskiej przybyli w celu dokonania wyboru delegata, a ściślej mówiąc — członka Rady Adwokackiej w Rzeszowie jako reprezentanta województwa tarnobrzesckiego (z głosem doradczym). Zgodnie z uchwałą NRA województwo tarnobrzesckie reprezentowane będzie w tym względzie przez adw. Rajmunda Aschenbrennera, kierownika Zespołu Adwokackiego w Tarnobrzegu.

Zebranie przebiegało w dobrej atmosferze w zrozumieniu i poczuciu odpowiedzialności za wybór reprezentanta adwokatury z terenu tarnobrzesckiego. Przedmiotem zebrania były również sprawy związane z potrzebami nowo włączonych zespołów do Izby rzeszowskiej z Izby kieleckiej i lubelskiej. Spotkanie to dostarczyło wiele materiałów cennych dla Rady i dla przyszłej współpracy z nowymi członkami obecnej Izby rzeszowskiej, zwłaszcza że w zebraniu brali udział przedstawiciele miejscowych władz, a głównie prokuratury i sądu.

Zebraniu przewodniczył dziekan Rady adw. Stanisław Rogoź, który w swoim wystąpieniu przedstawił osiągnięcia Izby rzeszowskiej w ciągu ostatnich 25 lat, wyrażając jednocześnie zadowolenie z faktu włączenia do naszej Izby nowych zespołów.

W dyskusji, jaka się rozwinęła po przemówieniu dziekana, wzięli udział prokurator wojewódzki w Tarnobrzegu, prezes Sądu Rejonowego w tym mieście oraz kierownicy i członkowie wszystkich reprezentowanych na posiedzeniu zespołów.

Miła atmosfera, wzajemna troska zebranych o dobro adwokatury naszej Izby, wreszcie wspólne śniadanie i zwiedzanie zamku, a także kilkuminutowa projekcja filmu o polskiej siarce w Muzeum Siarki pozostawiły na uczestnikach sejmiku adwokatury tarnobrzeszkiej niezatarte wrażenie.

3. Egzamin adwokacki w Izbie rzeszowskiej. W dniach 7 i 8 listopada 1975 r. odbył się pisemny egzamin adwokacki dla 4 aplikantów naszej Izby. W dniu 22 listopada 1975 r. aplikanci ci złożyli egzamin ustny przed Komisją Egzaminacyjną, której przewodniczył dziekan Rady adw. Stanisław Rogoż.

Wszyscy aplikanci złożyli egzamin z wynikiem pozytywnym, przy czym apl. adw. Roman Zarębski złożył egzamin z wynikiem bardzo dobrym, a pozostali z wynikiem dobrym.

Egzaminowani aplikanci, po wpisaniu na listę adwokatów, zasiłą szeregi adwokatury w nowo powstałych siedzibach województw.

4. Wieczorek „Spotkanie z jesienią”. W dniu 22 listopada 1975 r. w lokalu Wojewódzkiego Ośrodka Sportu i Turystyki „Bieszczady” w Rzeszowie zorganizowano wieczorek taneczny dla adwokatury rzeszowskiej z udziałem zaproszonych gości ze środowisk prawniczych.

Inicjatywa zorganizowania takiej imprezy wyszła z Zarządu Koła PTTK Nr 44 przy naszej Radzie, a opiekunem imprezy był adw. Antoni Rędziniak z Kolbuszowej.

Przyjemny program, na który złożyły się występy regionalne i koncert orkiestry jazzowej, a nadto tańce po-

zwoliły uczestnikom wieczorku spędzić czas przyjemnie i wesoło.

5. Spotkanie członków Rady z adwokaturną przemyską. W dniu 8 listopada 1975 r. odbyło się w lokalu Zespołu Adwokackiego Nr 1, w Przemysłu spotkanie członków Rady z adwokaturną przemyską. Spotkanie to zainicjował adw. Bronisław Rogalski, kierownik Zespołu Adwokackiego w Przemysłu.

Jakkolwiek nowy podział administracyjny kraju nie wpłynął na zmiany strukturalne Izby rzeszowskiej, to jednak spotkanie z adwokaturną przemyską uwzględniło również problemy adwokatury związane z faktem powstania województwa przemyskiego. Omówiono aktualną sytuację kadrową i potrzeby lokalne w zakresie świadczonych usług dla ludności, jak również bilans osiągnięć adwokatury przemyskiej w minionym okresie.

Dziekan Rady adw. Stanisław Rogoż przedstawił osiągnięcia Izby rzeszowskiej w okresie prawie 25 lat jej istnienia, a nadto aktualne problemy adwokatury na tle nowych uchwał plenarnego zebrania Naczelnej Rady Adwokackiej. Dziekan nawiązał również do problemu granicy wieku, do którego można wykonywać zawód adwokacki, jak również omówił zagadnienia socjalne, a w szczególności dodatki do rent i emerytur adwokackich dla adwokatów i ich rodzin.

Członkowie Zespołu podzielili się wspomnieniami ze swojej wieloletniej praktyki zawodowej na terenie regionu przemyskiego, po czym przy tradycyjnej lampce wina odbyło się spotkanie towarzyskie, w czasie którego wracano do wspomnień z okresu, gdy Przemysł stanowił odrębną Izbę, która została zlikwidowana w roku 1933.

Na zakończenie spotkania kierownik zespołu, dziękując członkom Rady za udział w zebraniu, podkreślił, że ta forma współpracy Rady Adwokackiej z członkami Izby i tego rodzaju re-

gionalne spotkania pozwalają na ściślejszą integrację adwokatury rzeszowskiej.

6. Szkolenie aplikantów adwokackich. W roku szkoleniowym 1975/1976 rozpoczęto trzyletni cykl w zakresie szkolenia aplikantów adwokackich.

Doświadczenia ubiegłych lat, jak również ostatnie wyniki egzaminów adwokackich wskazują na potrzebę poświęcenia więcej czasu na metodykę pracy zawodowej adwokata, jak również na zagadnienia z ustroju adwokatury. W związku z tym Rada zobowiązała wykładców do wzmoczenia wysiłków w celu uzupełnienia szkolenia prowadzonego w zespołach przez pogłębienie wśród aplikantów wiedzy dotyczącej samorządu adwokatury i jego działalności, a w szczególności form działania oraz zagadnień związanych z metodyką pracy.

W bieżącym roku szkoleniowym należy zwrócić uwagę na takie zagadnienia, jak wymowa sądowa, przygotowanie się adwokata do wystąpień w sprawach cywilnych i karnych, sposób i technika badania akt oraz innego materiału potrzebnego do właściwego prowadzenia sprawy, a także na potrzebę korzystania z odpowiednich pomocy ze strony biegłych, ekspertów czy też innych przedstawicieli zawodów, których opinii zasięga sąd w czasie procesu.

Aplikanci będą musieli zapoznać się szczegółowo ze stroną manipulacyjną biura zespołu, z techniką prowadzenia kart rejestracyjnych, repertoriów, księgowości itp., gdyż tylko taka forma szkolenia może im zapewnić należyte przygotowanie do zawodu.

Wprowadza się również — na szerszą skalę — wypracowania pisemne z różnych dziedzin praktyki adwokackiej ze szczególnym zwróceniem uwagi na formę sporządzanych pism procesowych, środków prawnych itp. Aplikanci mają uczęszczać również na seminaria doktoranckie, które są także jedną z zasadniczych form kształcenia zawodowego aplikantów, z zastrzeżeniem przy tym, że uczestnictwo w tych seminariach jest obowiązkowe.

7. Adwokatura krośnieńska. W związku z powstaniem województwa krośnieńskiego zmieniła swój rejon działania również adwokatura krośnieńska. W perspektywie powstania Sądu Wojewódzkiego w Krośnie poszerzył się skład osobowy Zespołu Adwokackiego w Krośnie, którego kierownikiem jest adw. Augustyn Ostafil. Dzięki niespożytej energii oraz dużej inicjatywie doprowadził on do tego, że Zespół posiada dostatecznie reprezentacyjny lokal, którego remont i wyposażenie kosztem kilkuset tysięcy złotych zostało dokonane dzięki dużym dotacjom ze strony NRA i Rady Rzeszowskiej. Znana ze swoich tradycji postępowych adwokatura krośnieńska reprezentuje wysoki poziom, a jej działalność społeczna i polityczna została wykorzystana obecnie w związku z kreowaniem nowych władz, urzędów i instytucji szczebla wojewódzkiego w Krośnie.

Miejscowi adwokaci udzielali — na życzenie nowych władz — wszechstronnej pomocy, a dzięki swemu doświadczeniu pomogli rozwiązać szereg problemów i trudności, wobec których stanęły nowe władze w tym regionie.

Opr. adw. Mieczysław Cincio

Izba szczecińska

1. W dniu 6 grudnia br. odbyło się spotkanie członków Izby z kierownikiem Ośrodka Badawczego Adwoka-

tury adw. Witoldem Bayerem, podczas którego zaproszony gość wygłosił prelekcję na temat: Prace Ośrod-